

ком Кропивницьким, та небагом відділив ся Старицький від свого товарища і в той спосіб поветали дві українські трупи.

Маючи безпастанно до діла з театром і будучи немов творцем української сцени, став Старицький писати драматичні твори. Вже в 70-тих роках в куні зі своїм шурином, музиком Лисенком, давав він у Києві хатні українські спектаклі і гуртував біля себе найкрасні сили пізнішого українського театру. І тій великій справі посвятив він половину свого життя, витратив на ню майже ціле своє майно а репертуар театральний збогатив кількадесятьма драматичними творами, в частин оригінальними, в частин-ж переробленими й перекладеними.

Умер Старицький у Києві 10. цвітня 1904 р. (Сї біографічні вістки взяті в частин з твору »Історія літератури рускої« Ом. Огоповського, частъ II. Львів 1889, ст. 818 — 820, в частин-ж з переднього слова д. О. Руссової, пом. у книжці: »Поезії М. П. Старицького«, Київ. 1908.)

Крім драматичних творів писав він чимало ліричних віршів, яких основою є ідейно-громадянський напрям. Він оптиміст: вірить в то,

»Спадуть кайдани вікової зими
І тоді здіймуть слово пімї.
В спільній праці зміцять свої руки...
І засяє тоді над убогим селом
Світло правди, любови, науки«....

(З »Поезій М. П. Старицького«, Київ. 1908. стор. 86.)

І щоб ту хвилю національного відродження приєдинити, взиває поет грімким голосом до громадської праці, до солідарности в прямованню, без огляду на се, чи щастє прийде тепер, чи »по наших аж кістках«:

»Гайда в поле! Гине пива...
Додамо до праці руки...
Хоч не ми, то може внуки
Дочекають того жива«...

(З »Поезій М. П. Старицького«, Київ 1908. Стор. 87.)